Գպւխւեայ և ձիթեն եաց.
Ի միջասահմանն մեր դէպ եալ.
Սւր հրջագայեր մինչ կոյ սն,
զոտնատեղւօ որդոյն համբոււր եալ։
Սպասեր գալոյ միածն ին,
որ վերայ խաչին էր ուխտ եալ։
Յանկարծ գաբրիէլ և էկն,
զբրաբիոն պսակըն բեր եալ։
Ասաց որդիք մի ծին.
հրամայէ առ ի քեզ գըն ալ։
Ասէ տիրուհին հը գամ.
մինչ ԱԾ որդին իմ չէկ եալ.
Անդ երբ խոնարհեր յեր կեր.
մարիամ որդոյն ծունր կրկն եալ։
Տունկք և բոյսք ծառք և ծաղ կունք.
ընդ կուսին յերկիր խոնարհ եալ։
Ա՞հ անդ դու սրտի մըտ օք.
և հոգոյ աչօք թէ տես եալ.
Գիտես թէ յերկինս հրջ իս.
ընդ հրեշտակս լինիս խայտաց եալ։
Ծաղկունք ի բարբառ էլն ուն.
և տնկօք լինին ճոխաց եալ։

Ներբողէն Զածածինն,
Զտիրամայր
ըն Կոյս
Երանեալ։